

Nagy reformok előtt a Szegedi Tisztviselők Otthona.

— Gazdasági alapra helyezi az egyesület további működését. —

(Saját tudósítónktól.) Nem lehet elégszer ismételni, hogy a háborúval járó nyomasztó gazdasági viszonyok a tisztviselői kart sújtják a legérzékenyebben. Ez a társadalmi osztály viseli legelső sorban a mindinkább fokozódó gazdasági terheket, amelyekkel szemben távolról sincs arányban az az anyagi segély, amelyet ezen a címen élvez. Ebből a körülményből kifolyólag a tisztviselők anyagi helyzetének megjavítása, illetve megélhetésének biztosítása ma már fontos közéleti kérdés, amely a kormányt s a tisztviselőket is egyaránt foglalkoztatja. Nehéz ma már a probléma megfektetése, pedig nagyon is fontos érdek fűződik ahhoz, hogy az mielőbb kielégítő módon nyerjen megoldást.

Természetes dolog, hogy a kérdéssel a legközvetlenebbül érdekelték — a tisztviselői szervezetek — foglalkoznak legtöbbször és legbelsőbben. A Szegedi Tisztviselők Otthonának választmányja is állandóan napirenden tartja ezt a fontos kérdést s minden alkalommal keresi a módját és utját annak, hogy miként lehetne a tisztviselők máris elviselhetetlen helyzetén segíteni.

A legnagyobb nehézségekkel jár ezidő szerint s fog járni egy ideig a háború után is az élelmiszekek beszerzése. A tisztviselő ebben a tekintetben teljesen alá van vetve a piaci konjunkturáknak, ezek pedig még megközelítőleg sincsenek arányban illetményeivel. Az Otthon választmányja azért azt tartja legfontosabb feladatának, hogy a tisztviselőket annyira, amennyire csak lehet, ezekről a konjunkturáktól függetlenítsse.

Ennek a tervnek a megvalósítása érdekében az egyesület elnöke, Hauser Rezső Sándor igazgató, aki a tisztviselők szociális érdekeit mindenkor helyes érzékkel s teljes önzetlenséggel szolgálta, még 1917. tavaszán a Szegedi Tisztviselők Kertgazdasági Társaságát szervezte, amely nyomban meg is kezdte működését. A város erre a célra mintegy 30 holdnyi területet engedett át a társaságnak s ezen 473 család, egyenként 100 négyszögöldnyi telepeken műveli most a kiskerteket. Bár az időjárási viszonyok a múlt évben nem voltak kedvezők, a szorgalom

mégis meghozta gyümölcsét s így a megindult mozgalom eléggé kielégítő sikerrel is járt.

Azonban ez a mozgalom csak kiindulási pontja volt ama nagyszabású tervnek, amelyet az egyesület választmányának legutóbb tartott gyűlésén Hauser Rezső Sándor elnök felvetett. A felvetett terv szerint ugyanis az elnök ennek a jelentékeny és életbevágó kérdésnek megoldását abban látja megvalósíthatónak, ha az egyesület, szakítva eddigi kizárólagos kaszinói jellegével, gazdasági alapra helyezi további működését s a kaszinói jellegét csak másodrendű feladatnak tekinti. Ép azért indítványozta, hogy az egyesület mint testület a termelők sorába lépjen s ebből a célból 200 holdnyi területet béreljen megművelés céljából. Ez a terület azután részben a tisztviselői kiskertek összpontosítására, részben pedig a legfontosabb és legszükségesebb háztartási cikkek közös terme-

lésére fordíthatnák. A kiskertek hivatása volna ezentúl is a mozgalom erkölcsi motívumait, a közös termelés pedig annak anyagi érdekeit szolgálni.

A rendkívül érdekes és életrevaló terv a választmány körében általános helyesléssel találkozott s a felszólaló tagok azt mind elismeréssel fogadták. A további teendők céljából a választmány Hauser Rezső Sándor elnöke alatt négy tagú bizottságot küldött ki.

Az Otthon ezirányú mozgalmát a legnagyobb figyelemre méltó, mert vele az egyesület arra az útra lépett, amely mindenestre alkalmas a tisztviselők súlyos helyzetének az enyhítésére. Bizonyos, hogy a terv megvalósíthatása érdekében az Otthon az illetékes tényezők részéről a leghathatósabb és legmesszebbmenő támogatásra számíthat, legelső sorban is a városi hatóság részéről, amelynek elsőrendű érdeke és kötelessége is, hogy az egyesületnek a tisztviselők sorsának elviselhetése céljából megindított mozgalomhoz a szükséges eszközöket és módokat rendelkezésére bocsássa.

Fölemelték a paprika makszimális árát.

— Megjelent az új paprikarendelet. — Szegeden és Kalocsán helyi árvizsgáló bizottság alakul. —

(Saját tudósítónktól.) A hivatalos lap szombati száma közli végre a rendeletet a paprika forgalombahozatalának újabb szabályozásáról. A rendelet megállapítja a paprika új makszimális árát is. Egyik új intézkedése a rendeletnek az, hogy Szegeden és Kalocsán helyi árvizsgáló bizottságot létesít. A rendeletet itt ismertetjük:

Mindennemű őrlésre szolgáló csöves (hüvelyes), ugyszintén feldolgozás alatt álló paprikakészletek a készletbirtokos saját házi szükségletét meghaladó részükben zár alá vétetnek. Zár alatt levő csöves (hüvelyes) vagy feldolgozás alatt álló paprikakészletét a birtokos köteles gondosan megőrizni. A birtokos zár alá vett készletét adás-vétel után vagy más módon csak a Haditermény Részvénytársaság vagy bizománvosa részére idegenítheti el. A készletbirtokos köteles zár alá vett készletét 1918. évi február 15. napjáig a

Haditermény Részvénytársaságnak vagy bizománvosának megvételre felajánlani. A Haditermény Részvénytársaság, illetve bizománvosa az átvételt a feldolgozás lehetőségéhez képest folytatólag teljesíti.

Csőves (hüvelyes) vagy feldolgozás alatt álló paprikát a Haditermény Részvénytársaságnak az a bizománvosa vásárolhat, aki paprikakikészítéssel (száritással) már az 1915 évben iparszerűleg foglalkozott és igazolvánnya kifejezetten ill. paprika vásárlására szól. Az Országos Közélelmezési Hivatalt vezető miniszter indokolt esetben megengedheti, hogy olyan egyén (cég stb.) is kaphasson bizománvosi megbízást, aki az említett kellekkel nem rendelkezik.

A száraz, elsőrendű, csöves (hüvelyes) paprikáért követelhető legmagasabb ár a magyar szent korona országainak egész területére kilogrammonként tiszta súlyban a terme-

A feledés dalaiból.

Laurence Hope „The Last Poems” c. kötetéből.

Bár életem, mit hűtlen összezuztál,

Hatásod érzi még soká talán, —

— Mint kagyló, mit rég elhagyott a hullám:

A tengerzugás ott rezeg falán, —

Feledni foglak. A kisértő Szépség,

Mely fogva tartja folyton a szívet. —

Vagy sorshagyottan elrabolja tőlünk

Az élet szebb felét: — nem a Tied.

Szerelmet adtam; — te csak Vágyat adtál.

— Ah, az a szép ábrándos nyári éj!

A te lelked a Tűz lángján viharzott.

S a Fény szelid hullámán az enyém — —

Nem tégedet sajnállak, csak Szerelmem

Mely érted égett s — könnyű lesz felednem...

ZSOLDOS BENŐ.

Halálsejtelmek.

A kerületi orvos hullaszemlére ment a törvényszéki bíróval. Erős, novemberi szél söpört végig az országúton, megtépázva, a fák, s az utolsó, hervadt leveleket is leszakítva róluk. A törvényszéki bíró mély gondolatba merült és elbámult a száraz ágakon.

A természetben mennyi megfektethetetlen és megmagyarázhatatlan rejlik! — szólt végére. De sokszor a mindennapi életben is talál-

kozunk olyan rejtélyes eseményekkel, amelyek örökre érthetetlenek maradnak. Ismerek néhány igen különös esetet, amelyek még a legjózanabb itéletű embert is gondolkodásba ejthetik. Például, ismertem egy nagyon okos hölgyet, aki megjósolta a halála pillanatát. A meghatározott időben csakugyan holtan feküdt, épp abban a percben, amint előre jelezte.

— Em, hm! — dünnyögött az orvos. A közelebbi körülményeket ugyan nem ismerem, de senki sem hal meg csak úgy, minden előzmény nélkül. Igaz, az asszonyok gyakran előre megérzik a jövőt.

Az én esetem azonban más. Itt nemcsak előérzetről, de pontos, határozott jóvendülésről van szó. Azonkívül a hölgy sem ideges, sem hisztérikus sőt gyönyörű, egészséges asszony volt, ment minden babonától. Élénk, jókedvű természetével felvidította környezetét, s maga gondtalan örömek között töltötte napjait. Nem hitt a sötét előérzésekben, vagy ilyféle látomásokban, sőt nevetett felettük.

Az orvos unottan vállat vont. Múltán szivarjáról leverte a hamut, hogy mégis mondjon valamit, azt kérdezte:

— S azután mint halt meg a hölgy?

— Az eset nagyon különös!... A férj egy napon bement hozzá és azt mondta, hogy jó lesz új kocsit venni, mert a mostani nagyon nehéz. „Tégy amit akarsz! — válaszolt az asszony. — Nekem már minden közömbös. Hiszen a nyáron már ugyanis a temetőben fogok fekvődni!” A férj szánakozóan mosolygott, mire az asszony élesen felszólalt: „Ebben semmi tréfa sincs!... Teljes komolysággal állítom,

hogy rövid idő alatt meghalok!” „Vajjon mikor?” Kérdezte a férj. „Gyermekek megszületése után azonnal!” A férj természetesen semmi fontosságot sem tulajdonított ezeknek a szavaknak. Tudta, hogy érdekes állapothoz lévő asszonyokat gyakran meglepi a sötét előérzetek és halálgondolatok. De midőn másnap és következő napokon is haláláról beszélt, a férj kinevette feleségét és cigányasszonynak, jósnőnek nevezte.

Az asszonynak rögeszméjévé vált a halál. Ha látogató érkezett, rögtön arról kezdett beszélni. Arca komoly, majdnem haragos volt, s ilyenkor az ellenkezés kihozta sodrából. Azelőtt szeretett díszesen öltözködni, de most teljesen elhanyagolta ruházatát. Ha kikocsizott, mindig a temető volt a cél, ahol előre kiválasztotta magának a sírhelyet. Ez alatt a legjobb egészségekben, a betegség vagy rosszullét legesekélyebb árnyéka nélkül élt, sőt aggodalomra még a lebetegedés pillanata sem adott okot, amint az orvos állította volt. Mégis, midőn a nagynap bekövetkezett, a férj a legügyesebb babát hozta ki a városból. Minden szerencsésen végbe ment s a fiatal asszony szeretettel ölelhetette magához első gyermekét: kis fiát. Azután feje párnáira hanyatlott, s alig hallhatóan így szólt: „Most már meghalhatok!” Ezzel lehunyta szemeit és fel se nyitotta többé... Így történt, orvos ur! Meghalt, amit előre mondta.

Az orvos unottsága rég megszűnt. Mindég növekedő érdekléssel hallgatta a bíró elbeszéléseit. Feleletével azonban kissé habozott.

A halottat fel kellett volna boncolni! — mondta végére.